

Una caputxeta no tan vermella, de Miquel Bañuls

Hola a tots. Sí sóc jo, el llop del conte de la Caputxeta vermella.

No sé per què l'anomenaven Caputxeta vermella, si la seva caputxa era verda... Però bé... continuo, això ara no té cap importància...

L'únic que us vull dir és que la història que vosaltres heu sentit no és del tot certa...

Això és el que va passar de veritat:

Jo era un petit llop que tornava feliç de comprar el pa, com m'havia encomanat la mare (m'havia gastat el canvi en l laminadures) i camina que caminaràs, em vaig trobar amb ella, la Caputxeta vermella.

La vaig saludar, (allò va ser el pitjor error de la meva vida o de la poca que em quedava). A partir de llavors, la nena es va obsessionar amb mi, igual que les noies de quinze anys amb el Justin Bieber i no va parar de perseguir-me per tot el bosc com un mosquit a la sang. Al principi era divertit tenir una fan, però després va començar a ser pesat, perquè no em deixava ni viure. Tot el dia em perseguia i em cridava: llop per aquí, llop per allà...

Desesperat, vaig decidir d'amagar-me. Però ella em seguia a tot arreu. No podia despistar-la ni un moment, així que vaig entrar a una caseta que hi havia al bosc.

Va resultar que era d'una àvia molt velleta que, de l'ensurt que va tenir en veure'm entrar, va cridar:

- Aaaah!!!

I va sortir per la finestra, amb la mala sort que se li van enganxar les calces i es van quedar allà penjades.

Llavors va arribar ella, la Caputxeta, amb la seva cara bonica i somrient..., quin fàstic em feia aquella cara que em perseguia per tot arreu!

En veure'm sol a casa de la seva àvia, (sí, aquella senyora gran resulta que era la seva àvia!), es va pensar que me l'havia cruspit.

Allò no em va agradar, perquè tot seguit va cridar un caçador que passava per davant de la caseta. Jo vaig intentar escapar per la finestra, però em van atrapar i em van obrir la panxa per la meitat. En veure que era buida, me la van omplir de pedres i em van tirar al riu.

Jo, neda que nedaràs, vaig intentar sortir a la superfície però no vaig poder...

- Glu,glu,glu,glu.glu,glu,glu...

Ben segur que us preguntareu des d'on us estic narrant això, oi? Molt fàcil, des del Cel, ja que aquell va ser el dia que vaig morir ofegat.

I què va passar amb l'àvia? Doncs que es van pensar que l'havia digerit, ja que no la van trobar a la meua panxa. Però, en realitat, s'havia fugat a Hawai, cansada de la pesada de la seva néta.

Però el que més em va doldre va ser no poder tornar a veure la meua mare, encara que a ella no li va saber gens de greu, perquè es podia dir que jo només li donava maldecaps. Penso que el que de veritat li va importar, va ser que no li vaig tornar mai el canvi del pa que havia comprar aquell dia...